

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ'ὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπιῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτρεῖς Φλεβάρη
καί πέφτει μαξιλάρι.

Ποῦντος ἑπτακόσα καί πενήντα τρία,
μοῦτρα μασκαράδων ἄνοστα καί κρύα.

Κηδεῖα τοῦ μεγάλου Καρναβάλου.

'Στῆς 'Εξέδρας τὴν ξύλινη ράχη
περπατώντας ἡ Σάχλα μονάχη,
μελετᾷ τοὺς λαμπροὺς μασκαράδες
καί βραβεῖα 'στὸ χέρι κρατεῖ,
καμωμένα μὲ 'λίγους παράδες,
πούχαν δώσει καμπόσοι κουτοί.

Τί χαρᾶς κι' εὐθυμίας ἡμέρα!...
μαξιλάρια πετοῦν 'στὸν ἀέρα,
σὲ κριτῶν ἐκτοξεύονται μούρη
καί τὸ κόβουν ἐκεῖνοι κουμπούρι.

Κόσμος τρέχει, πατειέται, πατεῖ,
ἀλαλάζει κι' ἡ σάρα κι' ἡ μάρα,
κι' ἡ Κορῶνα φωνάζει κι' αὐτὴ
πῶς δεσπόζει παντοῦ σαχλαμάρα.

Συγκινοῦνται τῆς δόξης οἱ λίθοι
κι' ἀμαξῶν προχωρεῖ συνοδεία,
καί φωνάζουν πατούμενα πλήθη
Καρναβάλου πῶς εἶναι κηδεῖα.

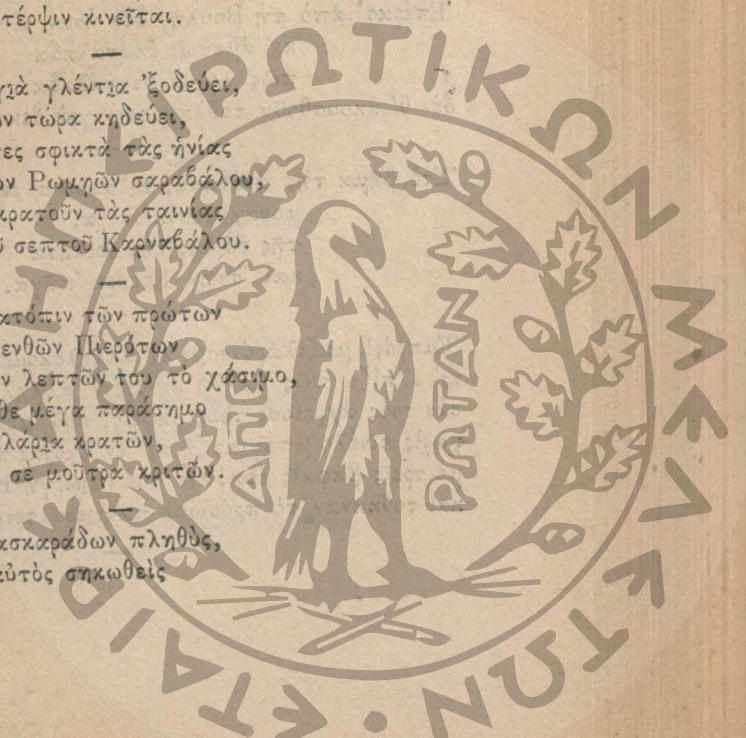
'Απὸ θρήνους μεγάλους βουτίζει
τῆς 'Αθήνας ἡ πόλις αὐτὴ,
καί σωρὸς βρωμερῶν κομφετί
κάθε στόμα γεμίζει.

Σαχλαμάρα σκυφτὴ προηγείται
τοῦ πενθοῦντος ἐκείνου χοροῦ,
ποῦ 'ξοδεύει λεπτὰ κουτουροῦ
καί πρὸς τέρψιν κινεῖται.

'Ο λαὸς, ποῦ γὰρ γλέντια 'ξοδεύει,
τὸν Καρναβάλον τώρα κηδεύει,
κι' οἱ κρατοῦντες σφικτὰ τὰς ἡνίας
τοῦ κλεινοῦ τῶν Ρωμηῶν σαράβαλου,
τοῦ φερέτρου κρατοῦν τὰς ταινίας
πρὸς τιμὴν τοῦ σεπτοῦ Καρναβάλου.

Καί βαδίζει κατόπιν τῶν πρώτων
ένas κόσμος πενθῶν Πιεράτων
καί θρηνεῖ τῶν λεπτῶν τοῦ τὸ χαίμο,
τοῦ νεκροῦ κάθε μέγα παρὰσημο
σὲ μικρὰ μαξιλάρια κρατῶν,
πούχαν πέσει σὲ μούτρα κριτῶν.

Τὸν θρηνεῖ μασκαράδων πληθὺς,
ὅταν αἴφνης αὐτὸς σηκωθείς

ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς νεκροφόρας,
προσφωνεῖ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας.

Γειά σας, ἀθάνατοι Ρωμαῖοί, ποῦ 'στὰ πολλά σας χάλια
θέλετε σῶναι καὶ καλὰ τῆς Νίτσας Καρναβάλια.
'Εθαύμασα τὸ πνεῦμα σας, εἶδα καὶ τάρματά σας,
καὶ τοὺς χωρατατζήδες σας καὶ τὰ ξεράσματά σας.

Γειά σας, ἀθάνατοι Ρωμαῖοί... τὸ στῆθος μου σπαράζει
ὅταν ἀκούω πῶς καὶ σεῖς πικρὰ παραπονεῖσθε,
κι' ὅτι σὰς 'κόλλησε καὶ μὴδὲς καὶ δυνατὸ μαρτύρι
πῶς δὲν διασκεδάζετε, πῶς εὐθυμοὶ δὲν εἴσθε.

Γειά σας, ἀθάνατοι Ρωμαῖοί, γελά σου, μεγάλη πλάσις,
ποῦ σφίγγεσαι μὲ τὸ στανεῖο κι' ἐφέτος νὰ γελάσῃς,
μὰ δὲν 'μπορεῖς καὶ θλίβεσαι καὶ 'βρίζεις ὁλόενα,
ὅμως αὐτὸ παράξενο δὲν φαίνεται σ' ἐμένα.

Αὐτοί, ποῦ κάνουν νὰ γελᾷ τῆς σφαίρας κάθε πόλος,
κατὰ κανόνα φυσικὸν γελῶν πολὺ δυσκόλως.
Κανένας γελοιοποιεῖς 'στ' ἀλήθεια δὲν γελᾷ,
καὶ σεῖς μὲ τοὺς πολέμους σας καὶ μ' ἄλλα σας πολλὰ
ἐκάματε πραγματικῶς τοῦ κόσμου τὴν ὑφήλιο
'στὰ γέλοια νὰ ξεκαρδιοθῇ γιὰ τοῦτο τὸ Βασίλειο.

Λαε τῆς δόξης, τῆς τιμῆς,
σύ δὲν γελάς, μήτ' εὐθυμεῖς
μὲ καθενὸς χωρατατζή μουφλούζικο τεφτέρει,
σύ πέρνεις κράτος σοβαρὸ καὶ τοῦτο τὸ λημέρι,
καὶ θέλεις σῶναι καὶ καλὰ μαζὶ μου νὰ γελάσῃς,
καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου μου φαιδρὸς νὰ παρελάσῃς;

Κικιρικί, κοκορικὸ,
παιδιὰ μασκαρεμμένα,
τὸ γέλοιο σας τὸ στανικὸ
μελαγχολεῖ κι' ἐμένα.

Κι' ἂν ἀρχινίσω νὰ τῆς 'πῶ τῆς δόξης σας τραγούδια
εὐθὺς ἢ γῆ κοπρίζεται καὶ βγαίνουνε λουλούδια.
'Αν ἀρχινίσω νὰ τῆς 'πῶ, πατοῦνται κλέη νόθα,
καὶ ρίχνουν κάτω τὰ σπαθιά κι' οἱ Μπόερς μὲ τὸν Μπόθα.

'Επέρασ' ἀπὸ τὴ Βουλὴ, δὲν ἦσαν οἱ πατέρες,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα
πῶς λόγια θεοπάλαβα
δὲν θ' ἀκουστοῦν τοῦλάχιστον γιὰ δεκαπέντε 'μέραις.

'Στὸ βῆμα τῆς ἀνέστηκα, κι' ἀφοῦ σ' ἐκεῖνο 'μίλησα
μονάχος οὐκ ὀλίγα,
τῆς ἐδραῖς τῆς ἐφίλησα
καὶ 'στὴν 'Εξέδρα 'πήγα.

'Εμπρός! μαζιλαρόνεσθε κι' ἀλληλοκομφετιζέσθε,
κι' ἐλπίζω πῶς θάλλῃ καὶ οὐδὲν ν' ἀλληλοχρωματίζεσθε,
σὰν τοὺς ἀχρεῖους τοὺς βαφεῖς, ποῦ 'μέρα μεσημέρι
χωρὶς πινέλο μπογιατζή κι' ἐν ἀγορᾷ πληθώρα
μὲ τρεῖς βαφαῖς ἐβάψανε τὸν Γεώργη Καλλησπέρη,
καὶ τοῦκχαν' τὸ πρόσωπο παντῆρα τρικολόρα.

Σήμερα μαῦρος οὐρανὸς, σήμερα μαῦρη 'μέρα,
καὶ Βασιληᾶς ἀθάνατος κηδεύει 'ἐδῶ πέρα.
Γειά σας, ἀθάνατοι Ρωμαῖοί, κι' Ἀθήνα, πρώτη χώρα
'στὸ μέλλον μόνον ἄρμα μου θὰ γίν' ἡ νεκροφόρα.

Μ' ἐκείνην θάρχωμαι βουδὸς νὰ πέρνω τὰ λεπτά σας
καὶ νὰ θρηνῶ τὴ μοῦχλα σας καὶ τὰ χασμουρητά σας.
'Απὸ τὴν νεκροφόρα μου καὶ τώρα σὰς κυττῶ...
σὰς εἶπα μία, δύο, τρεῖς, καὶ δέκα κι' ἐκαστὸ
πῶς δὲν χρειάζονται γιὰ σὰς στρατεύματα καὶ σὺλοι.
ἔσεῖς μὲ τὸν Καρνάβαλο θὰ πάρετε τὴν Πόλι.

Καμπόσ' Ἀποκηρύττικα
παραπολι μαργιάρικα.

Πέρασε, ψωροκώστενα, πάρε τοὺς νόμους μάτσο
καὶ τὸν Ζαήμη μπράτσο.
Διαβασίν' ἡ ψωροκώστενα μὲ πάσο καὶ μὲ νάζι
κι' ὁ Θεοδωράκης μὲ σεβντὰ τὴν βλέπει καὶ φωνάζει.

«Σ' εἶδα καὶ σ' ἐλυπήθηκα μὲ τὸν μουγγὸ τὸν ἄνδρα,
σ' εἶδα ποῦ 'πῆρες τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτο κουφελόνι,
καὶ τῶν θεσμῶν ἀρνῆθηκες τὴν φαλακρὴ γαλιάνδρα,
τὸ γλυκοκέλαδο πουλι, τὸ λιγυρὸ Κορδόνι.

Παράτα τὸν μουστακαλῆ, τὴν ἄχαρι τὴ χάρι,
καὶ πὰρ' ἐμὲ τὸ νεῖο παιδί καὶ τὰσπρο παλληκάρη,
νὰ σὲ ταίζω ζάχαρι, νὰ σὲ ποτίζω μύσκο,
καὶ μέσα 'στὰ λειδιάδια σου τὴ στρουγγά μου νὰ βόσκω.

Θαυμάζουμε τὸν ἄφωνο τῆς σουπίας καθβαλῆρο,
— κλάψε, καὶ μένε γέρο. —
'Απ' τὸ Παλάτι ροβολᾷ, 'στὸ Παλαμέντο μπαίνει,
Κορδόνα λυπημένη.

Χωρὶς κανένα 'μίλημα
δίνει τοῦ Κόντη φίλημα,
κι' ὁ Κόντης τὸν φιλεῖ θερμῶς...
ὦχου! λαχτάρα καὶ καὶ μὸς.

Τάχατ' ἐκεῖνο τὸ φιλι,
ποῦ δίνει τοῦ μουστακαλῆ,
νᾶναι φιλι τοῦ Γιούδα,
Κορδόνα καλιακούδα;

Μὲ τοῦ Κορφιᾶτη ταὺς πιστοὺς σιγὰ καὶ κοῦτσα κοῦτσα
τὴν ἀπαρτία κάνει,
ἔχει καὶ γιὰ τὸ μέτρημα τὸν Κώστα τὸν Πλατούτσα,
καὶ μένε Ντεληγιάννη.

Τάχατε κι' ὁ Σιμόπουλος νὰ 'θύμωσε τῶνόντι,
χαριτωμένε Κόντη,
ποῦ κι' ὁ Φωκίος ἐβγάλε 'δικὰ του μαφιέστα;
'πέστα, Κορφιᾶτη, 'πέστα.

Γίνεται μιὰ διακοπή,
— γελά σου, Ζαήμη τσελεπή —

γιὰ δεκαπέντε 'μέραις
— 'στὸ δικάλο, πατέρες. —

Στέλλει τὰ προδατάκια του νὰ πᾶνε ν' ἀποκρέψουν,
Κορδόνα λιγερή,
κι' ὅστερα νάλλουνη λουφέ καινούριο νὰ γυρέψουν
ἀπ' τὸν Καλογερῆ.

Κι' εἶναι μεγάλο δῆλημα
— ὦχ! τὸ νεραντζοφίλημα —
ὅθ' ἔλθουν τὴ Σαρακοστή ν' ἀρχίσουν τὸ βρισίδι
μὲς 'στὸ παχὺ γρασιδί.

Οἱ σύμμαχοι τοῦ Θεοδωρὴ δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
Ζαήμη μουστακατέ,
κι' ἐσμίζαν ἡ ρεπουμπλικαῖς μὲ τὰ 'ψηλὰ καπέλα,
Κορφιᾶτη ντελικάτε.

Προσμένουν τὴ Σαρακοστή νὰ πέσουν 'στὸ ψοφῆμα,
Κορφιᾶτη καὶ Ζαήμη.
Κι' ὁ Καραπάνος 'ψήλωσε δῆσ δάκτυλα καὶ χᾶσι,
Ζαήμη καὶ Κορφιᾶτη.

'Αργία καὶ κατάλυσις μακρὰς ὁλονυχτίας
'στὸς πάγου τοῦ χειμῶνος,
κι' ὁ Θεοδωρὴς ἀγρίεψε κι' ἐνοστάσεις ἀπαρτίας
θὰ κάνη τώρα μόνος.

Κανένα γιὰ τὴν ἐνστάσι δὲν θέλει νότα μπάνε,
Μπακοπούλε καὶ μένε.
Τοῦτος θὰ παῖζῃ σήμερα καὶ τὸν 'δικὸ σας ρόλο,
παππούλη μου μαριόλο.

'Ὤχου! καὶ ν' ἀκουγότανε κανένας βροντοτύμπρος
κι' ὁ σιγανὸς νὰ πέσῃ,

καὶ τὸ Κορδόνι νὰ γενῇ σὺν πρὶν Κορδοναρούμπαρος,
ῥιπὴ λιγνὴ μου μέση.

Καλῶς τὴν τὴν Σκρακοστή, τὴν Καθαρή Δευτέρα,
ποῦ καθαροὶ καὶ παστρικοὶ θὰ φθάσουν ἐδῶ πέρα,
κι' ὅποιος δὲν ἔλθῃ καθαρός ἀπὸ τὸ Καρναβάλι
ἴσῃ Συριζὴν Δεξαμενὴ θὰ πέσῃ τοῦ Βιτάλη.

Καλῶς τὴν τὴν Σκρακοστή χωρὶς χαράς κι' ἀστεῖα,
ποῦ ἴσῃ Ἀντιπολίτευσι φέρνει διπλὴ νηστεία,
τὴν πρώτη τῆς Σκρακοστής, τὴν δευτέρη...τὴν ξέρετε,
αὐτὴ δὲν ὑποφέρεται.

Καλῶς τὴν τὴν Σκρακοστή,
γεῖά σας, πατέρες σεβαστοί,
ποῦ σωφρονοῦντες θάλλετε, νηφάλιοι καὶ Νήφωνες,
ν' ἀρχίσουν τῆς κοιλίας σας οἱ στρόβιλοι κι' οἱ σίφωνες,
κι' ἐκεῖνα τὰ γουργουρητά, ποῦ φέρν' ἡ φασουλὰδα,
καὶ ἴσῃ ἐντὸς ἀκούονται καὶ ἴσῃ ἐκτὸς Ἑλλάδα.

Καλῶς τὴν τὴν Καθαρή,
— Ἀλέκο μου καὶ Θεοδωρῇ —
ποῦ νέα νομοσχέδια θὰ ἔμπουν μὲ τὰ τσουβάλια
καὶ θὰ γενοῦν ἀλλήθινά τοῦ κράτους Καρναβάλια.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκετος.**

Π. — Ἐρχεσαι ἴσῃ Ἀπόκρηας τὴν τόσῃ εὐωχίᾳ
νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς, μωρὲ, καμμιὰ μονομαχία;

Μέσα ἴσῃ τόσον κρίσιμον τοῦ κράτους ἐποχὴν
βλέπεις πῶς εἶναι τοῦ συρμοῦ καὶ τὸ μονομαχεῖν.

Φ. — Κι' ἂν θέλῃς, βρέ, νὰ κτυπηθῇς καὶ νὰ μονομαχήσῃς
κι' ἂν τρεῖς σταγόνες αἵματος ἐπιθυμῇς νὰ χύσῃς,
εὐθὺς ἐμβρόντητοι ζυπνοῦν οἱ δημοσιογράφοι
κι' ἔτσι σὲ πέρνει μυρωδιὰ κάθε λογῆς συνάφι,
καὶ τρέχει ἴσῃ σου ντουνιάς ἀπ' ὅλας τὰς γωνίας
μ' ὅλα τὰ μέσα, Περικλῆ, στενῆς συγκοινωνίας,
μὲ σούσταις, μὲ ποδήλατα, μὲ βιζαβί, μὲ κάρρα,
καὶ σὺ δὲν ξέρεις ποῦ νὰ πᾶς, αὐτάδελφός μου κάρρα.

Π. — Ἐλα νὰ πᾶμε ἴσῃ «Τρελλό», κι' ἐκεῖ σὲ βεβαιώνω
πῶς δὲν θὰ βρίσκεται κανεὶς πάρεξ οἱ δῆοί μας μόνο.

(Πηγαίνουν πρὸς τὸν Ὑμηττὸν, μὰ μόλις πλησιάζουν
ἐφημερίδων πάμπολλα λαγωνικὰ κυττάζουν,
κι' ἀκολουθοῦν κι' οἱ Σύλλογοι κι' ἡ Συντεχνία ὅλων,
κι' οἱ ξιφομάχοι οἱ ξύλινοι πετοῦνε τῆς πιστόλαις.)

Φ. — Ἀπελπισία, Περικλῆ...κύττα τί μουστερῆδες!..
δὲν ξεμπερδεύεις εὐκολὰ μὲ τῆς ἐφημερίδες.

Π. — Τότε νὰ πᾶμε ἴσῃ Δαφνί...

Φ. — Πᾶμε, μὰ κι' ἐκεῖ πέρα
ἡ νέα πλάνη θὰ γενῇ τῆς πρώτης χειροτέρας.

(Τραβοῦν κι' οἱ δῆοι πρὸς τὸ Δαφνί καὶ δρέπουν δάφνης κλά-
[δαν,
μὰ πάλιν ἐμφανίζεται πληθὺς καλαμαράδων,
κι' ὅταν ἴσῃ σπῇσι σίμωσαν τοῦ φιλανθρώπου Χιώτη
ἠὴ ἠόσαν ἔξω κι' οἱ τρελλοὶ μετὰ τοῦ Τσιριγώτη.)

Φ. — Δὲν ἴσῃ ἀλεγα, βρέ Περικλῆ;...μὰ σὺ ποῦ νὰ πᾶς
ἀδύνατον νὰ κτυπηθῇς ἐντὸς τῆς πρωτευούσης,
καὶ μήτε ἴσῃ περὶ χωρὰ...

Π. — Τότε λοιπὸν ἴσῃ Τῆνο.

Φ. — Καλὰ τὸ συλλογίστηκες, ὅμως ἐγὼ προκρίνω
τὴν Κέρκυρα, βρέ Περικλῆ, ποῦχει μεγάλη πείνα
καὶ κάνει διὰ δῆλωσι νὰ φέρῃ τὴν ρολίνα.

Κι' ἀλλοίμονο ἴσῃ Κόντηδες καὶ σ' ὅλους τοὺς ἐν τῇ
καὶ σ' ὅποιον δὲν τὴν θέλει.

Γερὸ παραθυρόφυλλο δὲν θάλλῃ, Περικλέτο,
μήτε κλειδί ἴσῃ πόρταις τοῦ θὰ μείνῃ καὶ λουκέτο.

Π. — Ἐμπρὸς λοιπὸν ἴσῃ Κέρκυρα...ψυχὴ μου Καρλὸ
θὰ παίζω τὴ ρολίνα.

(Πηγαίνουν μὲ ταχύτητα ἴσῃ Πειραιᾷ δρομαίαν,
πλὴν μόλις ἐπλησίασαν κατὰ τὴν προκυμαίναν
εἶδαν πῶς τοὺς ἐπρόσμεναν οἱ δημοσιογράφοι
μὲ βάρκαις κι' ἄλλα σκάφη.)

Φ. — Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται...
συνάδελφοί μας, χαίρετε.

Π. — Βρέ δημοσιογράφοι,
δὲν ἔχετε νισάφι;

Φ. — Ντουέλο δὲν θὰ κάνωμε, μὰ σεῖς ἂν ἀγαπᾶτε
ἴσῃ καὶ χωρὶς ἐμεῖς ἴσῃ Κέρκυρα νὰ πᾶτε.

Εἶπαν εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνα
κι' ἐπιστρέφουν ἴσῃ Ἀθήναι,
καὶ τὸ βράδυ σ' ἓνα μέρος
ἴσῃ ἰδιαιτέρως,

κι' εἶπαν ἡ μονομαχία μ' ἓνα τρόπον μυστικόν
τὰ μεσάνυχτα δι' ὅπλων νὰ γενῇ συμβολικῶν.

Νύκτα τὸ λοιπὸν ἐβγήκαν.
λαχανόκηπον εὗρηκαν,
καὶ ἴσῃ σκότος μέσ' ἀρχίζουν
δῆοι κανόνια νὰ γεμίζουν.

Πρὶν ἡκούσθῃ ἴσῃ ἀέρα,
πλὴν ἡ μπάλας πῆγαν πέρα,
δίχως μυρωδιὰ νὰ πάρῃ τόσος κόσμος κεχνηταῖος,
ποῦ ἴσῃ ἄλλων τὴν καμποῦρα πάντα φαίνεται γενναῖα.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἀγαπητὸς Εἰσαγγελεὺς, ὁ νέος Ἀρμυριώτης,
ὁ Φιλοποίμην ὁ γλυκὸς, πῆρε χορίτσι πρώτης
τοῦ προσφιλοῦς μας τοῦ γατροῦ, τοῦ Πέτρου τοῦ Καμπου-
τὴν Καλλιόπιστα δηλαδὴ, τῆς ὥρας πάντες πάντι.
ἴσῃ γάμους καὶ τὴν Φασουλὴν φαιδρικῶς τὸν ἴσῃ φέραναι,
καὶ πρῶτος μὲ βροχὴν εὐχῶν τοὺς νεονύμφους ἔρραναι.

Τὸν Τύπον τὸν Ἐλευθερον, ἐφημερίδα νέαν,
ποικίλην, ἀνεξάρτητον, εἰς φρόνημα γενναίαν,
ποῦ διευθύνει δεξιῶς ὁ κύριος Ραζέσος,
τὴν συνιστᾷ κι' ὁ Φασουλῆς, τῆς πολιτείας μέλος.